

Вавата надстояваха: да се уловят и да имъ дръпнатъ хубавъ бой и да ги испроводятъ въ Сливенъ. Стоянъ кихая и той подтвърди: — хъхъ тъй е най-хубаво. Богъ да прости майка ви и баща ви. — Х. Николчовъ и Захария Кановичъ казаха: — двамината Димитровци трѣбва да ся даджтъ на правителството, ачи то каквото иска да стори съ тѣхъ. — Добръ казаха, всичкитѣ, утрѣ да вземиме по-добръ испититѣ на всичкитѣ, ачи тогава да ги уловимъ и да ги испроводимъ. — Добръ, каза Х. Николчовъ, но тѣ имали, както ми каза даскалу, револвери, може да направятъ нѣкоя пакостъ, затова трѣба по-искучно да ся уловятъ, защото имали и тайна полиция, която ги слѣдвала за да ги отърве, ако би че се хванатъ. — Тѣй ли бе, — каза дядо Стоянъ кихая, зачудено, — белкимъ и таквозъ нѣщо носятъ да ги отърве. Я глѣдай! туй се трѣба да има прѣстъ и друга царцизна, ами хичъ да не влечемъ момчетата да ся прѣвилаиватъ. То което е рѣкълъ Господъ ще бѣди. Овцетѣ глѣдамъ тѣзи година зере се май близнятъ, ще стани нѣкой помѣнъ. Шилетата като шилета, агниха ся, та не е ли отъ Бога! и туй може да е Божия работа. Я да си глѣдаме работата —. Всичкитѣ си отидаха. Сутрината на 7-ий Априлъ, рано дойдоха при дядо Гиню: Байчо Ранковъ, Вълко Митювъ, Христо Вавата, Захария Кановичъ и Тодоръ Вълковъ. — Снощната галимевица каква е станала тя дядо Гиню? — каза Б. Ранковъ. — Тя стана каквато стана — каза чорбаджийтъ, ами туко тѣй да си остане. — Както се учимъ, — каза Б. Ранковъ — отъ страни той Христо Николчовъ искалъ да отиде съ даскалу въ Сливенъ да каже на пашата за тѣзи работа. — Тѣй ли, — каза чорбаджийтъ, — белкимъ не може ни направи нѣкоя пакостъ на селото, та да не можемъ да ся расправиме? — Тѣй тя ще стане каза Захария Кановичъ, когато съ-